

Co oči nevidí

Je usměvavá, statečná,
jako sluníčko je ta slečna.
Všude, kde se zjeví,
její přirozený šarm se projeví
a všichni kolem ní na okamžik oněmí.
Jak jen ona to dělá?
Hypnózu využila, či snad omamnou píseň zapěla?
Každý, kdo ji potká, se nad tím pozastaví,
Vždyť vlastní srdce zapomene na chvílku bít, když jej pozdraví.
Ta bytost se o všechny s láskou zajímá,
všem pomůže, vyslechne, všechny to dojíká,
Avšak co se skrývá v nitru té slunečnice?
Ne, opravdu to není šťastná kouzelnice.
Své trápení uložila do hloubi duše,
navenek vypadá bezstarostně, vše zvládá jednoduše.
Nitro její bouří se,
Vnitřní hlas jí našeptává, “svěř se někomu!”, ale nesvěří se.
Snad jednou k tomu dojde,
A bouří vnitřní naše slunečnice projde.
Ale hlavní myšlenkou mou je ta,
že navenek šťastných na pohled slunečnic je v poli světa spousta.
Jenže nesudme knihu podle obalu,
co oči nevidí, srdce bolí, proto nedávejme na první dojmy a sudme pomalu.